

det betænkelige i at knytte Statens Skat til en saadan kommunal Ligning. Derfor har man i 1903, da Statsskatten indførtes, samtidig indført de saakaldte Skatteraad i Købstædernes og Landdistrikternes Skatte kredse indenfor Amtsgrænserne. De skulde altsaa fungere som Statskassens Repræsentanter, og det er bestemt, at Skatteansættelserne skulde overværes af et af Skatteraadets Medlemmer, men Skatteraadets Medlem er lokalt bunden til den Kreds, i hvilken han virker, og Ligningskommissionerne, som altsaa sætte Indtægterne, ere ligefrem valgte af Skatteyderne selv. Resultatet bliver da, at man mere eller mindre bevidst ønsker at værne Sognets Beboere mod at faa en alt for høj Statsskat, og det kan man opnaa ved at sætte deres Indtægter lavere, end de virkelig ere, uden at forurette de øvrige af Kommunens Beboere. Heraf vil det ses, at der ikke kan paastaas at foreligge det, man populært kalder for Skattesnyderi. Det behøver der slet ikke at foreligge. Man lader være at gøre Selvangivelse — og Selvangivelse gøres, som de Herrer ville se, kun i ganske ringe Grad i Landdistrikterne og i ufuldstændig Grad i Købstadkommunerne —, saa gaar Resten af sig selv. Kommunens Ligningsprocent bliver høj — saa faar den endda, efter min Erindring, et noget større Statstilskud —, men Skattebeløbet bliver ikke en Smule højere af den Grund, eftersom Indtægten netop sættes lav, men det er Staten, der kommer til at betale Gildet. Saa længe Ordningen ikke er en saadan, at det er *Statens* Organer, som ansætte Skatten, og Kommunen, der skal tage Statens Skatteansættelse, og ikke omvendt, vil der være Mulighed, ja, Sandsynlighed for, at Staten ikke paa langt nær faar, hvad der tilkommer den.

Nu har den højtærede Finansminister i det andet Ting udtalt, at Selvangivelsespligten i sin Tid har stødt paa Modstand her i Landstinget. Jeg var ganske vist ikke Medlem af det høje Ting den Gang, men jeg har sat mig ind i de daværende Forhandlinger, som for øvrigt vare begyndte adskillige Aar forinden, paa et Tidspunkt, hvor jeg selv var Medlem af Regeringen. Efter min Mening har Landstinget her kun modsat sig det Posekigeri i Befolkningens Formuesforhold og Kilderne til dens Indtægter, som var forbundet med de den Gang foreslaaede Skatteangivelsesblanketter. Imidlertid, det kan nu være, hvad det være vil; maaske har den højtærede Minister Ret i, at der i det hele ikke tidligere har været nogen Stemning her i Tinget for

Selvangivelse, men jeg finder mig foranlediget til at udtale som min Overbevisning, at hvis Ministeren nu skulde finde sig foranlediget til at foreslaa tvungen Selvangivelse her, vil han, efter de siden 1903 høstede Erfaringer paa dette Omraade, ikke støde paa Modstand hos Landstingets Højre. Jeg vil dog tilføje, at det ikke er gjort med tvungen Selvangivelse. Der maa ogsaa gives Anvisning paa, saaledes som man gør det i England, hvorledes Selvangivelserne skulde udfærdiges. Der er mange Tusinde Mennesker, der have mærkelige Begreber derom. Der foreligger Selvangivelser enkeltvis fra Folk paa Landet, som have angivet deres Indtægter langt større, end de i Virkeligheden have været, men der foreligger ogsaa Eksempler paa, at den Anskuelse næres hos mange, mange Mennesker, at de i Virkeligheden kun ere skattepligtige af det, som de have faaet tilovers, det, de, om jeg saa maa sige, have sat i Sparekassen, men ikke af det, de have brugt. Der maa gives Skemaer til Grund for Selvangivelserne; derfor behøver man ikke at fordre, at de skattepligtige skulde ledsage deres Selvangivelser med disse Skemaer, det er ikke nødvendigt, men vi maa have tvungen Benyttelse af Selvangivelsesformularer, og vi maa have Selvangivelsesformularer, der ere rigtige for den trykte Dels Vedkommende. Det sidste er noget, der i alt Fald vil kunne gøres under den nugældende Lov. De, vi nu udfylde, ere ikke alene ret villledende, men indeholde positive Fejl. Jeg, som en Gang aarlig udfylder min Selvangivelsesblanket til den Landkommune, jeg bor i, har selv nylig været i et saadant Tilfælde, og jeg trøster mig til at vise, at den Blanket, som udsendtes, indeholdt positive Fejl. Jeg tror ogsaa, det er gjort gældende i en Pjece, som er omsendt til Rigsdagens Medlemmer; i alt Fald har jeg læst det i en lille Bog, jeg fandt her paa mit Bord. Man har nu offentlig gjort gældende, at Talen var om Millioner. Jeg tror ikke, at den højtærede Finansminister bør gøre Regning paa, at Flertallet i dette Ting vil gaa med til, at den nuværende Ordning bliver opretholdt længere. Den Bevægelse, der har grebet Befolkningen ved Forslaget om en forhøjet Indkomst- og Formueskat til Staten, er saa stor i og for sig, at det virkelig er nødvendigt at drage Omsorg for, at Befolkningen beroliges paa det Punkt, at Loven ikke skulde være lige for alle. Især i Hovedstaden er Uroen ikke ringe, men ogsaa fra Købstæderne hører man derom. Jeg modtager